

Тя дигна ржка за ударъ. Левътъ я погледна. Очитъ ѝ се срѣснаха съ неговитѣ голѣми златисти очи, въ бездѣлната дълбочина на които сѣкашъ свѣткаха искри, горѣше дивъ опожарителенъ огънь. Сабилія затрепера, бѣше готова да даде воля на ужаса и сълзитѣ, но се прѣсили, като чувствувахе, че ще загине, ако покаже слабостъ. Тя издържа погледа на звѣра и той отново устреми очи въ далечината съ горделиво-тжженъ изразъ, сѣкашъ че бѣше не отъ този свѣтъ.

— Не, не, приятелю, — азъ виждамъ, че ти не си отъ тѣхъ. Ти си силенъ, гордъ и великодушенъ. Дай ми го да си го взема... Не вади ноктитѣ си, не го дращи; кожицата му е много тънка. Азъ ей-сега ще се наведа, азъ ти се довѣрявамъ, ти нищо не ще ми направишъ. Поповдигни си едвамъ-едвамъ крака, когато дрѣпна... не го разкъсвай. Той, той... ето го въ ржцѣтъ ми... ти ни на косъмъ не си го поврѣдилъ... О, благодаря, благодаря!

Паднала на колѣнѣ, тя тихичко теглѣше къмъ себе си дѣтето, тихичко-тихичко, за да не извади левътъ изведнажъ ноктитѣ си. Главата ѝ бѣше до самата муцуна на лева, и тя чувствувахе на коситѣ си неговото сухо, горещо и нѣкакъ остро дишане.

Звѣрътъ не мръдна и, сѣкашъ ли и не обръщаше внимание на нея съ дѣтето. Стѣпката му бавно и леко се отпусна на земята, а погледътъ му се не откъсваше отъ своята далечна цѣль. Сабилія, като държеше дѣтето, съ най-голѣма прѣдпазливостъ пропѣлзя на нѣколко крачки на страна и само тогава се рѣши да се изправи на крака и да притисне дѣтео къмъ гърдитѣ си. И едва сега тя съзна всичката опасностъ. До този мигъ тя си играеше съ нея, като на сънъ. Сега ней се подкосиха краката и